

The True Heart of Worship

- Derek Prince

Trọng Tâm Của Sự Thờ Phụng

Chủ đề thờ phụng đã nhận được sự chú ý ngày càng nhiều những năm gần đây. Đây là chủ đề mà Đức Chúa Trời đã phán với tôi - và tôi tin Đức Chúa Trời đã cho tôi một sự hiểu biết mới về việc sự thờ phụng. Tôi đã luôn nhận ra rằng việc thờ phụng là một trong những chủ đề chính của Kinh thánh và là một điều gì đó có tầm quan trọng to lớn trong đời sống của chúng ta, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy rằng mình đã có một cái nhìn rõ ràng về bản chất của sự thờ phụng. Tôi tin rằng sự thờ phụng thật sự rất khác so với những gì mà nhiều người đi nhà thờ hiện nay đã trở nên quen thuộc. Trong nhiều hội thánh, mọi người nói về “giờ thờ phụng buổi sáng”. Tôi không có ý phê phán gì ở đây, nhưng kinh nghiệm của tôi cho thấy rằng trong nhiều nhà thờ không có sự thờ phụng thật sự diễn ra. Vì vậy, tôi muốn xác định lại các bước để đến với sự thờ phụng thật cũng như bản chất của sự thờ phụng. Và rồi tôi muốn gợi ý với bạn về bông trái của sự thờ phụng thật, mà tôi tin đó là sự yên nghỉ.

Tôi thiết nghĩ bạn sẽ đồng ý rằng hiện nay một mặt hàng khan hiếm ở Hoa Kỳ - đó là sự yên nghỉ. Có bao nhiêu người thực sự biết được yên nghỉ nghĩa là gì?

Vì vậy, chúng ta hãy cùng xem Thi thiên 95, và rồi tôi sẽ đưa ra một số vài nhận xét.

Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va, Cát tiếng mừng rỡ cho hòn đá về sự cứu rỗi chúng tôi. Chúng ta hãy lấy lời cảm tạ mà đến trước mặt Chúa, vui mừng mà hát thơ ca cho Ngài. Vì Giê-hô-va là Đức Chúa Trời rất lớn, là Vua cao cả trên hết các thần. Các vực sâu của đất đều ở nơi tay Ngài; những đỉnh núi cũng thuộc về Ngài. Biển thuộc về Ngài, vì chính Ngài đã làm nó; còn đất khô, tay Ngài cũng đã nắm nên nó. Hãy đến, cúi xuống mà thờ lạy; khá quì gối xuống trước mặt Đức Giê-hô-va, là Đấng Tạo hóa chúng tôi! Vì Ngài là Đức Chúa Trời chúng tôi: Chúng tôi là dân của đồng cỏ Ngài, Và là chiên tay Ngài địu dắt. Ngày nay, nếu các người nghe tiếng Ngài, Chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba, như nhằm ngày Ma-sa trong đồng vắng, là nơi tổ phụ các người thử ta, dò ta, và thấy công việc ta. Trong bốn mươi năm ta góm ghiếc dòng dãi này, Ta phán rằng: Ấy là một dân có lòng lắm lặc, chẳng

từng biết đường lối ta; nhân đó ta nổi giận mà thề rằng: “Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta.” (NIV)

Trong tất cả các thuộc tính của Đức Chúa Trời – Ngài có rất nhiều – thuộc tính khó hiểu nhất đối với trí tuệ con người là sự thánh khiết vì không có điều gì tương tự như vậy trên đất này. Chúng ta có thể nói về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, và chúng ta biết những người khôn ngoan. Chúng ta có thể nói về sự vĩ đại của Đức Chúa Trời, và chúng ta biết những người vĩ đại. Chúng ta có thể nói về quyền năng của Đức Chúa Trời, và chúng ta thấy quyền năng đó được bày tỏ. Nhưng ngoài Đức Chúa Trời ra, thì không có bày tỏ của sự thánh khiết.

Thật lạ là một bài thánh ca lại kết thúc bằng một tuyên bố khó nghe như vậy, nhưng tôi tin là nó có một sự nhấn mạnh đặc biệt.

Ba điều liên hệ chặt chẽ với nhau: tạ ơn, ngợi khen và thờ phượng; nhưng chúng là khác nhau. Tôi sẽ so sánh chúng với những màu sắc của cầu vồng - khác biệt nhưng pha trộn lẫn nhau. Rất đơn giản, tôi xin nói rằng chúng ta tạ ơn Chúa về những gì Ngài đã làm, đặc biệt là những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Chúng ta ngợi khen Chúa vì sự vĩ đại của Ngài. Nhưng sự thờ phượng liên hệ chúng ta với Đức Chúa Trời trong sự thánh khiết của Ngài.

Trong tất cả các thuộc tính của Đức Chúa Trời – Ngài có rất nhiều – điều khó hiểu nhất đối với trí tuệ con người là sự thánh khiết vì không có điều gì tương tự như vậy trên đất này. Chúng ta có thể nói về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, và chúng ta biết những người khôn ngoan. Chúng ta có thể nói về sự vĩ đại của Đức Chúa Trời, và chúng ta biết những người vĩ đại. Chúng ta có thể nói về quyền năng của Đức Chúa Trời, và chúng ta thấy quyền năng đó được bày tỏ. Nhưng ngoài Đức Chúa Trời ra, thì không có sự bày tỏ của sự thánh khiết; nó là một điều gì đó riêng biệt của Đức Chúa Trời và những người đã nhận được nó từ Đức Chúa Trời. Tôi tin rằng sự thờ phượng liên hệ chúng ta một cách đặc biệt đối với sự thánh khiết của Đức Chúa Trời.

Bởi vì thật khó để hiểu được sự thánh khiết của Đức Chúa Trời, cho nên cũng thật khó để có thể bước vào sự thờ phượng. Nhưng tôi tin rằng sẽ có những bước mà chúng ta có thể làm theo. Trong Thi thiên 100, Kinh thánh cho biết chúng ta nên “cảm tạ mà vào các cửa, và ngợi khen mà vào hành lang”. Đó là hai bước để đến gần Chúa. Bạn bước vào các cửa bằng sự tạ ơn, và sau đó bạn tiến đến hành lang bằng

lời ngợi khen. Nhưng cả hai đều chưa phải là thờ phượng. Sự cảm tạ và ngợi khen là lời nói thực chất của môi miệng chúng ta.

Sự thờ phượng đi trước sự phục vụ. Tôi thường tự hỏi rằng liệu sự phục vụ của chúng ta có thực sự được chấp nhận không, trừ khi có sự thờ phượng đi trước. Tôi tin rằng chúng ta có thể dễ dàng ước lượng được, sự thờ phượng quan trọng gấp hai lần sự phục vụ.

Mỗi từ trong Kinh thánh, Cựu Ước và Tân Ước, mà có nghĩa là “thờ phượng” hoặc được dịch là “thờ phượng” đều luôn là mô tả về thái độ. Tôi nghĩ rằng đây là những gì Đức Chúa Trời đã phán với tôi, sự thờ phượng về cơ bản là một thái độ. Cũng có những tư thế cụ thể liên quan đến sự thờ phượng xuyên suốt Kinh Thánh – như cúi đầu, cúi người, và đặc biệt, mở rộng cánh tay với hai bàn tay hướng lên trên.

Cũng có một tư thế khác được nói đến nhiều lần trong Kinh Thánh: sấp mặt chúng ta xuống trước mặt Chúa. Tôi đặt một câu hỏi rằng liệu có người nào chưa bao giờ sấp mặt trước mặt Đức Chúa Trời nhưng gần gũi với Chúa. Bạn sẽ khó có thể tìm thấy bất kỳ ai trong số những con người quan trọng của Kinh thánh mà lại chưa từng gặp mặt Chúa. Đối với tôi, tôi thực hành điều này không như một vấn đề pháp lý hoặc nghi thức, nhưng đôi khi tôi cảm thấy tôi cần được an ninh. Nơi an toàn nhất mà tôi biết là ở trước mặt Chúa. John Bunyan nói: “Người đã hạ mình không cần phải sợ ngã.” Khi bạn đã hạ sát xuống sàn nhà, thì không còn nơi nào thấp hơn nữa. Chúa Jêsus phán rằng hễ ai hạ mình xuống thì sẽ được tôn cao; tương tự như vậy, hễ ai tôn mình lên sẽ bị hạ xuống (xem Ma-thi-ơ 23:12).

Ê-sai có một khái tượng về thiên đàng và những tạo vật vinh quang của trời và ngai của Chúa trong Ê-sai 6. Ông thấy sự thờ phượng được thực hiện trên trời. Những tạo vật đặc biệt mà ông chú ý thấy được gọi là sê-ra-phem. Từ *seraph* trong tiếng Do Thái có liên quan trực tiếp đến từ ngữ diễn tả *lửa*. Sê-ra-phem là những tạo vật bao phủ bằng lửa ở rất gần ngai của Đức Chúa Trời. Kinh thánh cho biết rằng mỗi sê-re-phem trong số đó có sáu cánh chia ra làm ba cặp. Chúng kêu lên cả ngày lẫn đêm: “Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Đức Giê-hô-va.” Điều luôn làm tôi ấn tượng đó là những gì chúng làm với những đôi cánh của mình: hai cánh dùng để che mặt, hai cánh dùng để che chân và hai cánh dùng để bay. Tôi hiểu việc che cả mặt và bàn chân như là một sự thờ phượng, và bay như một sự phục vụ.

Chú ý về thứ tự và tỷ lệ. Trước tiên, thờ phượng đi trước sự phục vụ. Tôi thường tự hỏi rằng liệu sự phục vụ của chúng ta có thực sự được chấp nhận không, trừ khi có sự thờ phượng đi trước. Và hãy nhìn vào tỷ lệ. Trong sáu cánh, bốn cánh được dùng để thờ phượng và chỉ có hai người để phục vụ. Tôi tin rằng đó là một tỷ lệ chính xác. Tôi tin rằng chúng ta có thể dễ dàng ước lượng được, sự thờ phượng quan trọng gấp hai lần sự phục vụ.

Hình Mẫu

Hãy xem Thi Thiên 95, tôi tin là một khuôn mẫu để bước vào sự thờ phượng. Hai câu đầu tiên nói về lời ngợi khen và tạ ơn hết sức đẹp đẽ.

Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va, cất tiếng mừng rỡ cho hòn đá về sự cứu rỗi chúng tôi. Chúng ta hãy lấy lời cảm tạ mà đến trước mặt Chúa, vui mừng mà hát thơ ca cho Ngài.

Tôi tin rằng thật là khó để Chúa có thể chấp nhận sự khen ngợi nửa vời. Kinh Thánh chép rằng: “Đức Giê-hô-va là lớn, rất đáng được khen ngợi” (Thi 48:1). Thực ra, nếu bạn không chuẩn bị để ngợi khen Ngài hết lòng, có lẽ bạn không nên ngợi khen. Thi Thiên 95 chắc chắn dành chỗ cho những ca từ như lời ngợi khen lớn tiếng, vui mừng, phấn khởi, sung mãn: “Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va, cất tiếng mừng rỡ cho hòn đá về sự cứu rỗi chúng tôi. Chúng ta hãy lấy lời cảm tạ mà đến trước mặt Chúa, vui mừng mà hát thơ ca cho Ngài.” Đó là điều mà tôi gọi là sự bước vào các cửa của Ngài bằng sự tạ ơn và vào hàng lang của Ngài bằng sự ngợi khen. Đó là cách để bước vào, và tôi không tin rằng có bất kỳ cách thức nào khác mà không cần có hai điều đó. Trong Ê-sai 60:18, nhà tiên tri nói: “Người sẽ gọi tường mình là “Cứu-rỗi,” cửa mình là “Ngợi khen” (KJV). Nói cách khác, nếu bạn muốn đến với sự cứu rỗi, bạn phải đến gần cánh cửa và mọi cánh cửa đều là lời khen ngợi.

Câu 3-5 cho chúng ta lý do tại sao chúng ta nên ngợi khen Chúa:

Giê-hô-va là Đức Chúa Trời rất lớn, là Vua cao cả trên hết các thần. Các vực sâu của đất đều ở nơi tay Ngài; những đỉnh núi cũng thuộc về Ngài. Biển thuộc về Ngài, vì chính Ngài đã làm nó; còn đất khô, tay Ngài cũng đã nắn nên nó.

Khi chúng ta nhìn vào cõi vũ trụ được tạo ra, chúng ta chứng kiến sự khôn ngoan và sự vĩ đại của Đấng Tạo Hóa. Điều đó sẽ tạo nên một phản ứng của sự tạ ơn và khen ngợi từ trong chúng ta.

Tôi được thuyết phục rằng bất cứ điều gì chúng ta thờ phượng đều có quyền kiểm soát chúng ta. Chúng ta càng thờ phượng một điều gì đó, thì chúng ta càng trở nên điều đó - và điều đó càng có quyền kiểm soát chúng ta nhiều hơn. Nếu chúng ta không thờ phượng Đức Chúa, Ngài thật sự là Chúa của chúng ta ở mức độ nào?

Sau khi thực hiện các bước của tạ ơn và ngợi khen, chúng ta vẫn chưa tới được sự thờ phượng. Trong các câu 6-7, dòng cảm xúc của Thi Thiên 95 thay đổi, và chúng ta đến với cái mà tôi cho là đó chính là trọng tâm.

Hãy đến, cúi xuống mà thờ lạy; khá quì gối xuống trước mặt Đức Giê-hô-va, là Đấng Tạo hóa chúng tôi!

Như tôi thấy, sự thờ phượng có mục đích này không phải là kiểu của sự ồn ào náo nhiệt đã trở thành tiêu chuẩn; thờ phượng là sự tĩnh lặng. Rồi trong câu 7, chúng ta được biết hai lý do tại sao chúng ta nên thờ phượng Chúa.

Vì Ngài là Đức Chúa Trời chúng tôi: Chúng tôi là dân của đồng cỏ Ngài, Và là chiên tay Ngài dùi dất.

Lý do đầu tiên để thờ phượng Chúa là vì Ngài là Đức Chúa Trời, và vì Ngài là Đức Chúa Trời của chúng ta. Ngài là Đấng duy nhất trong vũ trụ thực sự xứng đáng được thờ phượng. Chúng ta có thể ca ngợi người này người kia, nhưng chúng ta đừng bao giờ thờ phượng con người. Thờ phượng là cách đặc biệt nhất chúng ta phải liên hệ với Đức Chúa Trời vì Ngài là Đức Chúa Trời.

Tôi được thuyết phục rằng bất cứ điều gì chúng ta thờ phượng đều có quyền kiểm soát chúng ta. Chúng ta càng thờ phượng một điều gì đó, thì chúng ta càng trở nên điều đó - và điều đó càng có quyền kiểm soát chúng ta nhiều hơn. Nếu chúng ta không thờ phượng Đức Chúa, Ngài thật sự là Chúa của chúng ta ở mức độ nào?

Lý do thứ hai chúng ta nên thờ phượng Ngài là chúng ta là dân sự của đồng cỏ Ngài, là đàn chiên tay Ngài chăm sóc. Thờ phượng là đáp lại phải lẽ đối với sự chăm sóc của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta. Đó là cách chúng ta nhìn nhận Ngài là Đức Chúa Trời của chúng ta; đó là cách chúng ta đáp lại sự săn sóc của Ngài dành cho chúng ta.

Điều đáng nói là bài thánh thi không kết thúc ở đó. Nó kết thúc bằng một lời cảnh báo nghiêm trang:

Ngày nay, nếu các người nghe tiếng Ngài, Chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba, như nhằm ngày Ma-sa trong đồng vắng, là nơi tổ phụ các người thử ta, dò ta, và thấy công việc ta. Trong bốn mươi năm ta góm ghiếc dòng dõi này, Ta phán rằng: Ấy là một dân có lòng làm lạc, chẳng từng biết đường lối ta; nhân đó ta nổi giận mà thề rằng: “Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta.”

Có hai lựa chọn được đặt ra cho chúng ta: chọn để bước vào sự thờ phượng thật hoặc chọn không. Trong sự thờ phượng, chúng ta nghe tiếng Chúa. Khi nghe tiếng Chúa và tuân theo lời đó, chúng ta sẽ được yên nghỉ. Điều kiện bắt buộc của việc này là tầm quan trọng của việc lắng nghe tiếng Chúa. Trong Giê-rê-mi 7:23, Đức Chúa Trời phán với dân sự của Ngài:

Nhưng, này là mạng lịnh mà ta đã truyền cho họ: Hãy nghe tiếng ta, thì ta sẽ làm Đức Chúa Trời các người. (NAS)

Đó là một trong những tuyên bố đơn giản nhất mà tôi từng đọc về những gì Đức Chúa Trời đòi hỏi. *“Hãy nghe tiếng ta, thì ta sẽ làm Đức Chúa Trời các người.”*

Phục truyền 28 liệt kê ra tất cả các phước lành của sự vâng phục và tất cả các sự nguyên rủa của sự bất tuân. Các phước lành bắt đầu như thế này: *“Nếu người nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người,...này là mọi phước lành sẽ giáng xuống trên mình người. (NKJ).* Những lời nguyên rủa bắt đầu như thế này: *“Nhưng nếu người không nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người,...thì này là mọi sự rủa sả sẽ giáng xuống trên mình người. Điều đầu tiên là lắng nghe, hoặc không lắng nghe tiếng của Chúa. Tôi tin rằng sự thờ phượng đưa chúng ta đến nơi mà chúng ta có thể nghe được tiếng của Chúa.*

Tôi không muốn làm bạn bị sốc, nhưng việc lắng nghe tiếng Chúa không chỉ đơn giản là đọc Kinh Thánh. Hãy xem Giăng 10:27.

“Chiên ta nghe tiếng ta, và [khi nghe tiếng ta]... nó theo ta.” (NKJ)

Lưu ý rằng Chúa Jêsus không nói chiên Ngài đọc Kinh Thánh, hoặc đi nhà thờ, hoặc ăn mặc theo một mẫu nào đó. Ngài nói rằng chiên của Ngài “nghe tiếng Ngài.” Bạn không thể bước theo Chúa Jêsus nếu bạn không nghe thấy tiếng của Ngài. Đọc Kinh thánh là tốt, nhưng hoàn toàn có thể đọc Kinh Thánh mà không nghe được tiếng Chúa. Tôi tin rằng việc thờ phượng là cách được chỉ định để bước vào thái độ và mối quan hệ đó, nơi mà chúng ta thực sự nghe được tiếng Chúa.

Khi nghe tiếng Chúa, chúng ta bước vào sự yên nghỉ của Ngài. Tôi tin rằng sự thờ phượng là cách để được yên nghỉ. Chỉ có những người thực sự biết cách thờ phượng mới thực sự vui hưởng sự yên nghỉ. Như tôi đã nói, sự yên nghỉ là thứ rất khó tìm trong dân Mỹ hiện nay.

Bây giờ hãy xem ở Hê-bơ-rơ 4:9-11.

Vậy thì còn lại một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời. Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời, thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy. Vậy, chúng ta phải gắng sức vào sự yên nghỉ đó, hầu cho không có một người nào trong chúng ta theo gương kẻ chẳng tin kia mà vấp ngã. (NIV)

Một lần nữa, Kinh Thánh cho thấy lẽ thật là vì không vâng lời, người ta đã không thể việc bước vào trong sự yên nghỉ. Kinh Thánh chép: “Vậy thì còn lại một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời.” Tôi không nói về việc giữ ngày Sa-bát hay xem Chủ nhật là ngày Sa-bát hay bất cứ điều gì, nhưng vẫn còn có cái gì đó chúng ta có thể bỏ lỡ nếu chúng ta không cẩn thận. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời có thể làm một điều gì đó trong lòng bạn, là điều sẽ khiến bạn tự động giữ luật pháp thiêng thượng, vô cùng và không thay đổi của Ngài. Chúa đang làm điều gì đó trong lòng tôi về ngày yên nghỉ. Tôi đã đi đến chỗ tin rằng tôi sẽ không làm Chúa đẹp lòng nếu tôi luôn bận rộn hàng tuần, bảy ngày một tuần. Hơn nữa, tôi chắc chắn việc đó sẽ gây nguy hiểm cho sức khoẻ của tôi.

Hãy cân nhắc những câu hỏi này khi bạn suy gẫm về bài học này: Bạn có đang tận dụng thời gian của mình không? Bạn có thực sự biết yên nghỉ là gì không? Bạn có khả năng kỷ luật mình để ngừng làm việc và thậm chí là những công việc trí óc? Bạn có thể nằm xuống và ngừng suy nghĩ về những gì bạn nên làm không?

Vì vậy, khi nào chúng ta sẽ được yên nghỉ? Vâng, tôi đã trải nghiệm những điều mới mẻ trong việc học để thờ phượng và học để yên nghỉ, và tôi nhận thấy hai điều này ở rất gần nhau. Tôi đồng ý với việc tạ ơn Chúa và ca ngợi Ngài - thậm chí là nhảy múa, vỗ tay, ca hát. Nhưng cần có những lúc tôi phải lấy cánh che mặt, lấy cánh che chân và tôi sẽ lắng nghe những gì Chúa phán.

Ngày nay, nếu bạn sẽ nghe tiếng của Ngài; thì chớ cứng lòng, đừng bỏ lỡ sự yên nghỉ của. Nguyện Chúa xuống phước trên bạn.

Reproduction of DPM teaching letters is permitted for non-commercial free distribution. We encourage you to make additional copies to give away to friends and your church fellowship.

Derek Prince's teaching is distributed in this region by:

Derek Prince Ministries Asia-Pacific
Freepost Authority 1855
PO Box 2029, Christchurch 8140

Office Address:

38 Hawdon Street, Sydenham, Christchurch
Telephone: +64 3 366-4443 Email: admin@dpm.co.nz
Website: www.derekprince.co.nz

To access more quality Bible teaching by Derek Prince, please visit www.dpmvietnam.org or scan the QR code

